

60–90 perc szünetet kell tartani, mielőtt valaki sportolni kezdene. És az utolsó, de egyáltalán nem mellékes figyelmeztetése az volt, hogy ne kínlódva sportoljunk, hanem mindig örömmel. Egy Túró Rudit, mondta, le lehet dolgozni például 20 perc keringővel is. Egy kis frivolságot csempészve a terembe hozzátette, a szex is sport...

A délelőtti utolsó előadójaként *Ramháb Mária*, az országos programbizottság elnöke, a koordináló szerepet ebben az évben

is ellátó Katona József Könyvtár igazgatója ismertette az eseménysorozat eredményeit, az akkor rendelkezésre álló adatokat.

Délután a szép számú hallgatóság ízeletét kaphatott egy-egy könyvtár vagy egy egész megye rendezvényeiből. *Liskáné Fóthy Zsuzsanna* a gödöllői, *Rillné Csapó Etelka* a hógyészi, *Farkas Beáta* a kalocsai eseményekről beszélt, *Farkas Ferenc* a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár programjait mutatta be, *Márkus István* pedig a pécsi megyei és városi könyvtár, valamint Baranya megye rendezvényeiből nyújtott át egy színes csokrot *Könyvtárbusz, ami mindent visz* címmel.

Az idén is sikerült változatos, érdekes programokkal megörvendeztetni az érdeklődőket, és a zárókonferencia végén a résztvevők már azt kérdezték, mi lesz a jövő évi téma. Erre a kérdésre a válasz feltehetően 2013 elején születik majd meg. ■

Szerencsés embernek tartom magam, hiszen ismerhettem a nagyszüleimet, de még a dédszüleimet is. Soha nem felejttem el a meséiket, melyeket ölükben ülve, vagy éppen ebédfőzés közben, vagy pedig a kertben végzett munka során hallgathattam meg. Ezeknek a meséknek az alapját néhol az élet, néhol saját fantáziájuk szülte a világra. Mindig csodálattal hallgattam őket, pápaszemes szemüvegemen át ámuló nagy szemmel néztem fel rájuk és csimpaszkodtam biztonságot nyújtó karjukba, ha féltem. Gyermekként elhittem, hogy ők minden tudás birtokában vannak. Ma már perze tudom, hogy ez valójában nem így volt. Tudom, hogy nekik is voltak kötelességek, tudom, hogy voltak rossz döntéseik, és tudom azt is, hogy nem tudták a választ minden kérdésre. De egy dolgot biztosan tudtak: tudták, hogyan kell erős és szilárd családi hátteret biztosítani nekem, a gyermeknek; tudták, mikor kell megfogniuk a kezem, tudták, mikor kell hagyni elesni és megtapasztalni annak következményeit. De mindezek közül ami a legfontosabb: sosem feledték, hogy ők azok, akik példaképeim nekem!

Ezek és ezekhez hasonló gondolatok kavargtak a fejemben, amikor a nyár elején elkezdünk készülni az *Országos könyvtári napok* eseményeire. A kihívást az jelentette, hogyan lehet összehozni az idősebb generáció és a gyerekek, a mai fiatalok találkozását, hogy kialakulhasson a párbeszéd arról, mit hoz magával az öregedés, és miként működhetnek együtt az idősebbek és a fiatalok. Kemény fába

vágtuk a fejszénket, hiszen sok esetben, amikor a fiatalok az időseket említik az olyan, mintha valami távoli, tőlük teljességgel eltérő, jelentéktelen, egyes esetekben teljesen hasznavehetetlen, üres halmazt képzelnének el. Sokat törtük a fejünket azon, hogyan lehet mindazt a tudást, amit az idősebbek birtokolnak, átadni. A tudást, melyet csak az idő múlása adhat meg egy embernek, és ami hosszú évek leforgása alatt szökken szárba és hozza meg a gyümölcsét. Ki tud a legjobban a ma fiataljaihoz szólni, kik azok a személyek, akiket szívesen meghallgatnak – tettük fel a kérdést magunknak.

Így esett az egyik választásunk a szolnoki Alterego Színház improvizációs előadására, ahol a színészek (színpadi játékosok) helyszínen rögtönzött játékból épült fel az előadás. Olyan történetek, helyzetek jelentek meg a színpadon, ahol a különböző generációk találkoztak egymással. Lehetek ezek vidám avagy szívszorító helyzetek. Mégis mitől volt olyan különleges a playback rögtönzés, teszik fel sokan ezt a kérdést. Főképp attól, hogy a színészek ebben a műfajban a nézők által mesélt saját, személyes történeteiket játszották el. A színpadon személyes történetek, életesemények, ál-

mok, vágyak elevenedtek meg, amelyek katartikus erővel hívták életre érzelmeinket. Az előadás lehetőséget kínált arra, hogy a fiatalok szembesüljenek magukkal, társaik történeteinek keresztül tisztázódjanak értékeik, attitűdjeik, érzelmi viszonyulásaik. Nem gondoltuk volna a szervezés során, hogy ez lesz az egyik olyan programunk a hét során, amikor nem fogunk a teremben elférni.

Krónikásának a szeretetről – ezt a címet adta műsorának *Dévai Nagy Kamilla* Liszt- és Kazinczy-díjas előadóművész, aki fiatal tanítványával közösen varázsolt el a közönséget. Az előadás a szeretetről szólt, szeretet az édesanya, szeretet a hitves és szeretet a Jóisten iránt. A szeretet titkokkal teli világát tárták fel előttünk őszintén, érzelemgazdagon, andalítón és elgondolkodtatón. Ez a különleges előadás mindenki szívébe boldogságot, szeretetet hozott, s olykor bizony könnyekre is fakasztott bennünket.

De nem volt sok időnk pityeregni, hiszen még csak pár nap telt el a hétből, és megérkezett a következő előadó *Kemény Dénes* személyében, aki a magyar férfi vízilabda-válogatott szövetségi kapitányként elfogadta a meghívásunkat. *A Hajdú B. István* sportriporter által vezetett beszélgetés alatt Kemény Dénes beszélt a mentorairól, döntéseiről. Arról, hogy milyen szempontok alapján állítja össze a csapatot, milyen módszerekkel dolgozik és hogyan motivál. Azt mondta, hogy a kudarc legalább olyan fontos, mint a siker – ha nem fontosabb –, hiszen abból lehet igazán tanulni. Eredményes

edző az lehet, aki először magától követel, mert szerinte csak így lehet másokkal szemben elvárásokat támasztani. És bár nem örömmel, de elismeri a saját hibáit is. Az a meggyőződése, hogy tanulni és teljesíteni mindig kell, mert ami tegnap elég volt és sikerre vezetett, az ma és holnap már nem elég. Az állam igazán az előadás végén esett le, amikor a látogatók mindenképp aláírást szerettek volna és közös képet akartak készíteni Kemény Dénessel. Gondoltam, ez nem lesz annyira egyszerűen megoldható, hiszen sokan voltunk az előadáson, de tévedtem! Kemény Dénes ahelyett, hogy hazarohant volna, készségesen mosolygott, aláírt, pózolt és „rogyasztott”, ugyanis másképp nem fért volna be a képbe. A fiatalabb nemzedék pedig boldogan vonult ki a könyvtárból az értékes aláírással és a következő felkiáltással: „Felteszem a Facebookra!”

Nézetség vagy alázat címmel *Incze Zsuzsával*, a *Csellengők* című, eltűnt gyermekeket és felnőtteket kereső műsor szerkesztő-műsorvezetőjével arról beszélgettünk, hogy minden esetben kiderül, hogy egy gyermek vagy egy fiatal felnőtt eltűnése mögött olyan társadalmi jelenség áll, amitől a magyar családok zöme szenved. Ezek a problémák: a drog, az alkohol, a másság, a munkanélküliség, a szegénység, a családon belüli erőszak, az állami gondozásban élők helyzete.

Ugyanakkor minden család élete más, minden gyermek más okból megy el otthonról. A magányosság mindenképpen állandó kísérő jelensége ennek a problémának; de az értékromlás, a súlypontok megváltozása szintén kiváltó ok lehet. Ez a hihetetlenül szabados világ olyan erőt gerjeszt és szabadít fel a családokban, amelyek elől az emberek szükségszerűen megpróbálnak kitérni. Az úttalanságból azonban csak egy másfajta úttalanságba lehet menekülni. Sok családban manapság annyira nem figyelnek egymásra, hogy az is előfordulhat, hogy senkinek sem tűnik fel a tizenéves lányuk gömbölyödő pocakja. De vajon elvárható-e, hogy szülők és gyerekek jobban figyeljenek egymásra, miközben az a legnagyobb gondjuk, hogy hol talál új munkahelyet a papa, jut-e a konyhapénzből annyi, hogy befizessék az óvodát, a napközit, lesz-e elég kenyér az asztalon reggelire? Ezekre a kérdésekre kerestük a választ az előadás során, és remélem, hogy megtanultuk azt is, hogy figyeljünk jobban egymásra. Mert akár gyermek, akár felnőtt tűnik el egy családból, minden esetben a gyermek a vesztes.

Nem feledkeztünk el a legkisebbekről sem. A gyerekek örök kedvence, Kisvakond vette birtokba gyermekkönyvtárunkat. A Cseh Centrummal és a Kisvakond Játék Kft.-vel közösen szervezett rendezvényen a Kisvakond szülőatyja, Zdenek Miler által rajzolt illusztrációk mellett régi és új kisvakondos játékokat, tárgyakat állítottunk ki, amelyeket a múltban Csehországban gyártottak és esetenként a mai napig gyártanak. A siker garantált volt, a látogatók egymásnak adták a kilincset. A gyermekkönyvtáros kollégák pedig nem győzték biztosítani a polcokon

a raktári rendet. A sok kis apró kéz pillanatok alatt „rendet” rakott a könyvtárban.

Az *Országos könyvtári napok* rendezvénysorozata alatt gyermekkönyvtárunk 28 programmal színesítette az összefogás programsorozatát. Szélesre tártuk gyermekkönyvtárunk ajtaját, és nagyon sok látogatót csalogattunk be programjainkkal. Nem lehet minden rendezvényről részletesen beszámolni, mert a Könyvtári Levelező/lap hasábjai is betelnek egyszer. Aki kíváncsi, hogy mit nyújtottunk olvasóinknak, látogatóinknak, az megnézheti az *Országos könyvtári napok* honlapján.

Én mit kaptam ettől a héttől? Nagyon nehéz megfogalmazni. El sem tudom képzelni, milyen lett volna a gyermekkorom, majd a felnőtté válásom az „öregék” nélkül, vajon milyen emberré váltam volna, ha nincsenek... ők, az öregek! Az én világom velük: apáink, nagypapáink életé-

vel, munkásságával kezdődött. Ők építettek számunkra azt a jelent, amelyben a mi generációnk egy újabb nemzedék jövőjét alapozhatja meg. Mindennapi munkánkhoz az elődök példáiból meríthetünk erőt, hitet és bátorságot. Én ezt kaptam ettől a héttől. ■

Országos könyvtári napok a Versegly Ferenc Könyvtárban II.

Programok a felnőttolvasó-szolgálatban

❖ Balázs Ildikó

És felvirradt a nap, az *Országos könyvtári napok* kezdőnapja. Évről évre hatalmas lelkesedéssel vetjük bele magunkat a programszervezésbe, próbáljuk kifürkészni, vajon milyen témákkal érhetjük el olvasóinkat, mi lenne az, amire felkapják a fejüket, és mint a huszárló, ha trombitaszót hall, egyenest a könyvtárba térnek be.

A központi témajavaslatok: a biztonság, a mozgás, a bölcsesség, a társas kapcsolatok és a játék minden korosztálynak fontos életeleme, mégis ezek a fogalmak az időskorral új értelmezést nyernek. Bármelyik témához nyúltunk is, meglevencedett, fontos és érdekes tényeket tudhattunk meg az előadótól, a munkájáról, a szenvedélyéről. Említhetném például a rendőrnőt, aki olyan veszélyekre hívta fel a figyelmünket, amikre sosem gondolnánk: hogy a télire vásárolt tüzelőanyag lepakolása közben elvágthatják a telefonvezetéket, lekapcsolhatják az áramot a lakásban, és míg este sötétben várjuk, hogy a szolgáltató elhárítsa a hibát, védtelenül, elvágva a külvilágtól, kirámolhatják a házunkat. „Folyamatos éberség!” – mondaná Mordon professzor a Harry Potter-sorozatból, de a mi szüleink, nagyszüleink még jóhiszeműek, nem gondolják, hogy az öltönyös idegen, akinek lerobbant a kocsija és kezét szeretne mosni,